

Козаченко Я., асп.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко
Михед Т., д.филол.н., проф.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко

Роль англоязычной критики в формировании творческого стиля Роберта Фроста

В статье рассмотрено влияние английских критиков на формирование творческого стиля и тематики произведений Роберта Фроста конца XIX - 30-х гг. XX ст.

Ключевые слова: критик, проблематика, отзыв, Новая Англия, сборник, журнал.

Kozachenko Y., postgraduate student
Institute of Philology
T. Mykhed, Prof.
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv

The role of English criticism in shaping the creative style of Robert Frost

The article deals with the impact of British critics on formation of creative style and themes of Robert Frost's poetry in the period of the end of XIX – 30s XX.

Keywords: critic, issues, review, New England, collection journal.

УДК 82.0

Кондратьєва С.І., студ.,
Институт філології КНУ імені Тараса Шевченка

**ЛІБРЕТТО ЛЕОНІДА ПОЛТАВИ «АННА ЯРОСЛАВНА»
В КОНТЕКСТІ АВТОРСЬКОГО ЕПІСТОЛЯРІЮ**

У статті досліджується листування Леоніда Полтави з приводу лібрето «Анна Ярославна» і опери за нею. Розкривається проблема з авторством лібрето і діяльність Леоніда Полтави у складі КУПАЯ (Комітет Вшанування Пам'яті Анни Ярославни).

Ключові слова: Леонід Полтава, лібрето, листування, Анна Ярославна.

Важливою постаттю в українському культурному процесі, зокрема, в культурному житті діаспори є Леонід Полтава – поет, прозаїк, драматург, радіожурналіст, редактор, публіцист та громадський діяч. У літературному доробку Леоніда Полтави – поезії, новели, п'єси, поеми, твори для дітей, повісті, зокрема репортажна повість, історичний роман та кілька лібрето.

Письменник вів діяльне громадське життя і активно листувався з приводу культурного життя України та діаспори. На щастя, листування збереглося. **Об'єктом** нашого дослідження є епістолярій Леоніда Полтави з 1967 по 1971 роки. **Предметом** дослідження є листування з приводу лібрето до опери «Анна Ярославна». Зокрема, нами досліджено листи до А. Рудницького (№ 244/382 від 1967, 1.07.1969.), до М.М. Аркаса (№ 244/346 від 13.08.1969-28.11.1969), до Левицького (№ 244/370 від 10.07.1970), до Л. Вітошинської-Наумович (№ 244/354 від 17.09-31.10.1970), та до о. Р. Галлю (№ 244/358 від 17.05.1969-24.03.1971). **Актуальність** роботи зумовлена тим, що досі лібрето «Анна Ярославна» не розглянуто в контексті листування Леоніда Полтави. Між тим, епістолярна спадщина автора дозволяє пролити світло на важливі питання, зокрема, з'ясувати, чому опера на лібрето цього письменника часто приписується лише Антону Рудницькому (композитору) та прояснити деякі сюжетні ходи у творі.

«Анна Ярославна» – опера Антона Рудницького за лібрето авторства Леоніда Полтави. Опера присвячена постаті дружини короля Генріха I Анні. Королева Анна – дочка київського князя Ярослава Мудрого. Постать київської княжни, що стала французькою королевою, викликала інтерес та захоплення у вітчизняних письменників та науковців. В українській літературі про неї писали Іван Кочерга у п'єсі «Ярослав Мудрий», Павло Загребельний в романі «Диво» та Іван Филипчак у повісті «Анна Ярославна – королева Франції». Серед російських письменників головною героїнею своїх творів Анну Ярославну зробили Антонін Ладинський, Олена Озерецька, Олена Арсеньєва та ін. Про неї писали французькі письменниці Режін Дефорж «Під небом Новгородом», Жаклін Доксуа «Анна Київська, королева Франції» тощо. В 1978 р. вийшов фільм режисера Ігоря Масленнікова «Ярославна, королева Франції».

Яскравий образ королеви Анни є не лише джерелом натхнення для багатьох діячів мистецтва, але й справив вплив на історичне уявлення про цю жінку. Нині дуже часто художні вигадки про дочку Ярослава Мудрого, які абсолютно не підкріплюються жодними фактами та джерелами, сприймаються на віру як речі, що мали місце в реальності. Таким чином, можна стверджувати, що образ Анни Ярославни в літературі набув статусу традиційного образу, отримав власну та унікальну семантику.

Анна Ярославна була однією з не багатьох, хто прийняв на себе керівництво державою, коли помер король Франції Генріх I, старший син якого, Філіп I, що був ще дитиною і не міг перейняти керівництво державою. Часи правління Анни без чоловіка стали цікавим матеріалом для творчості для багатьох авторів. Проте Леонід Полтава обрав інший період життя Анни Ярославни для свого лібрето. А саме – часи її одруження з королем Генріхом I.

Твір Леоніда Полтави складається з 3 дій. У першій дії показано двір короля Генріха I (Анрі) в Парижі. На сцені з'являється головний антагоніст п'єси – графиня Луїз Мокморансі, кузенка і любка Короля, яка пригадує йому про натяки одружитися з нею. Коли король відмовляється, Графиня вихоплює з-за поясу Генріха кинджал, аби закінчити життя самогубством. Втім, у цей момент слуга сповіщає прибуття Кардинала. Кардинал, який щойно приїхав з Риму, сповіщає Королю про заборону Папи одружуватись із рідними аж до сьомого коліна та його побажання, щоб Генріх I одружився з дочкою князя Ярослава Мудрого з України-Русі. Король погоджується і повідомляє цю новину дворянам, які радісно її сприймають. Графиня обіцяє помститися Королю. Друга дія відбувається у літньому палаці князя Ярослава, у Вишгороді біля Києва. Князь повідомляє дочку Анну про приїзд французьких послів, які прибули просити від імені короля Генріха I її руки. Анна погоджується, але проти закоханих у неї боярин Ігор. Графиня Луїз Мокморансі, що приїхала разом з почетом до Вишгороду, намовляє його поїхати на весілля у Францію та вбити короля Генріха. У третій дії Ігор хоче відмовитися від задуму, проте Графиня, почувши про його вагання, погрожує, що розповість Королю, мовляв, Ігор прибув сюди, щоб далі зустрічатись потайки з Анною, своєю колишньою любкою. Боярину не залишається іншого виходу, як спробувати вбити Генріха на весіллі. Проте це в нього не виходить: Анна закриває короля своїм тілом. Генріх хоче вбити Ігоря та Графиню, але Анна відмовляє його від цього, кажучи, що на її батьківщині смертної кари нема і Король погоджується замінити кару на вигнання.

З оперою «Анна Ярославна» на лібрето Леоніда Полтави склалась складна і певною мірою дивна ситуація. Часто у критичних (і навіть наукових) статтях її автором, а не співавтором зазначається Антон Рудницький [14]. У газеті «Свобода» від 8 вересня 1994 року знаходимо статтю В. Юрченко «А хто ж автор лібретта «Анна Ярославна»», у якій йде мова про прем'єру опери у Києві, а також про присвячену цій прем'єрі статті Марії Сокіл-Рудницької «Оперу «Анна Ярославна» поставлять у Києві». В. Юрченко зазначає, що у вище названій статті названо всіх, хто стосується опери, *«тільки не подано імені автора лібретта опери «Анна Ярославна», а ним був відомий сьогодні вже покійний поет Леонід Полтава. Прикро, що в цій докладній інформації зігноровано ім'я Полтави, бо ж лібретто опери укладав саме цей поет і то з добрим знанням історичних фактів, а також прегарною віршованою мовою. Музика, звичайно, komponується на підставі змісту й тексту опери, отже поруч імені композитора, як і в вокальних творах, мусить стояти також ім'я автора слів чи лібретта»*[19]. Автор лібрето до опери також не згадується у деяких словниках [1], де про неї йде мова.

Рудницький Антон (Антін) Іванович – український композитор, піаніст і диригент хору «Кобзар» (Філадельфія, з 1953). Автор численних музичних композицій, фортеп'янових творів, камерної музики, симфоній, ораторії «Гайдамаки» (1974), «Посланіє» для хору (1960), опери «Довбуш» (1936), балету «Бурі над Заходом» (1931), книжок «Укр. Музика» (1963) і «Про музику і музик» (1980, видана посмертно) тощо. Антон Рудницький першим із західноукраїнських композиторів почав активно впроваджувати так звані модерні елементи тогочасної західноєвропейської музики. Саме Рудницький є композитором опери «Анна Ярославна», до якої Леонід Полтава написав лібрето.

Ще до початку співпраці Леонід Полтава високо оцінював творчий хист Антона Рудницького. Ось як письменник відгукується про нього у листі до своїх друзів, родини Потішків: *«15 квітня в Бяф., в Інтерн. Ін-ті виступатиме з концертом віртуоз Роман Рудницький [...] Характеристика його як піаніста – блискучий. [...] Я певний, що з часом цього видатного піаніста вже не так легко буде дістати»*. [12] Звісно, що коли пізніше Рудницькому порадили звернутися з приводу лібрето до Леоніда Полтави, письменник з радістю погодився. Про те, що не тільки авторство лібрето, але і сама тема опери належить Леоніду Полтаві, говорить сам Антон Рудницький, так розповідаючи про початок їх співпраці: *«Не пам'ятаю, хто мені порадив звернутися в справі лібрето задуманої опери до поета Леоніда Полтави, як і не пам'ятаю, коли й де ми вперше зустрілися в цій справі. Але пам'ятаю, скільки-то разів ми пішки проходили сюди й туди Бродвеєм від 50-ої вул. – в цій околиці тоді працював Леонід Полтава – до більш-менше центральної Публічної Бібліотеки на 42-ій вул. і 5-ій Авню, та скільки-то разів ми пересиджували при каві, в різних льокалях, безперервно обговорюючи можливості сюжету задуманої опери. Не раз і не два ми з захопленням затримувалися на тій, чи іншій темі, щоб при наступному побаченні її відкинути, як непридатну [...] Після обговорення безлічі сюжетів – до речі, завжди з українською тематикою – одного дня Леонід Полтава задав про дочку князя Ярослава Мудрого, яка, як відомо, стала дружиною французького короля Генріха I в XI столітті. Може б на тлі цієї події створити лібрето й оперу?!»*. [18].

Анна Ярославна цікавила Леоніда Полтаву не тільки у контексті опери, але і просто як історична постать, яку він вважав важливою для України. Дізнавшись, що створено Комітет Вшанування Пам'яті Анни Ярославни (КУПАЯ), Леонід Полтава всіма можливими способами допомагає цій організації і навіть сам у неї вступає. Він пише Любомирі Вітошинської-Наумович, українській письменниці, журналістці і перекладачці, і агітує її вступати до КУПАЯ: *«Дякую за інформації, які – щодо можливостей вшанування*

пам'яті Анни Ярославни в Санлісі – передам до голов Комітету Вшанування Пам'яті Анни Ярославни – КУПАЯ, створеного при СФУЖ. Комітетом керує наша видатна громадська діячка П-і Олена Лотоцька, [...] і Вам конче б треба в КУПАЯ бути! Повідомте при нагоді, чи Ви згодні, а я буду тут «інтерпелювати»» [8]. Леонід Полтава веде листування з отцем Роже Галлю, що проживав у абатстві святого Вікентія, що поблизу Парижу. Письменник разом з Антоном Рудницьким дарує абатству «лібретто й інші матеріали у подарунок і на згадку про тісні зв'язки Франції і Києва – України, яка коли стане вільною – відновить їх ще більше на добро французькому і українському народам». [11]. Пізніше Леонід Полтава у складі КУПАЯ займається збиранням грошей на видання книги Роже Галлю про Анну Ярославну. Також Полтава є одним з тих, хто займається створенням кімнати-музею Анни Ярославни і встановленням пам'ятника їй: «Ми хочемо відкрити кімнату-музей Анни Ярославни в Санлісі, коли будь гроші і коли там буде можливо. Якщо назбираємо досить грошей, тоді ще звернемось до мері в Санлісі, про дозвіл встановити в місті пам'ятник Анні Ярославні». [11]. Письменник навіть хоче, щоб на честь київської княжни було названо вулицю: «Я маю ще й іншу ідею: прохати мерію Санлісу, щоб одну з вулиць назвали на честь АЯ – вулиця Анни Київської». [8].

Звісно, таке захоплення постаттю Анни Ярославни відобразилося і у творчості Леоніда Полтави, зокрема в написаному для однойменної опери лібрето. Але на цьому роль письменника у житті опери не закінчується. Леонід Полтава стежить за постановками опери і готовий робити все можливе для їх успішності «що я практично можу зробити – так це сприяти справі реклами через пресу, особливо перед виставами, бо потім вже нехай та преса сама судить. Коли б ще щось міг – з радістю. для добра справи» [7]. Письменник листується з Антоном Рудницьким з приводу виконавців: «Радію/ і одночасно – дуже переживаю втрату Андрія Добрянського/, що Ви домовилися з п. Юрієм Богачевським на партії Кардинала і Князя в «А.Я. «Чув, що він дуже добрий співак, але до сцени, та ще американської, треба ще й сприту, і щастя і т.д., чого в нього немає, інакше вихований. Ну, «не нам Божу волю судить»...» [7]; Леоніда Полтаву хвилюють і декорації: «ніяк не можу добитись до світлин із Філ., де видно декорації! – треба б послати до журналу «Екран» в Чикаго / я послав би, приклавши «на пресфонд» кілька долярів/, до «Авангарду» в Європі тощо, все це своє робить, бо пощо має йти неславна слава, що декорації були на межі нікчемних? Нехай побачать, які вони можуть бути гарні в деяких містах /на Вашому місці я того маляра замінив би без надуми за такі утвори - дуже вдалась йому тільки церква-макетик, а куці жажливі!». [7]. Письменник пропонує Рудницькому

виготовити пластівки із записом опери: *«Переконаний, що мали б дуже великий збут платівок із «А.Я.», особливо перед виставами в різних містах. Продукція 1000 довгограйних платівок – із готового запису в темпі, коштує приблизно 1300 дол., але і примірник потім продають по 4 дол. чи й більше. Особливо ж, коли самим продавати – без посередників, які беруть собі 45% прибутку», і навіть знаходить для цього звукозаписну студію: «Чи у Вас немає й найменшої можливості зібрати малу оркестру, ту, на 19 осіб, про яку Ви згадували під час останньої зустрічі в «С.»? У Н-Й. є звукозаписна студія п. Вол.Змія в УНДомі, він має багато мікрофонів, там є місце на яких 30-40 осіб сісти, стоячи значно більше, може б вдалось записати окремі частини, чудовий дует Короля-Графині, надзвичайну танцювальну музику і т.д.»* [7].

Згодом Антон Рудницький перестає відповідати на листи: *«дістаю по-здоровлення за співпрацю над оперою «Анна Яр.», але вже відбулося 4 вистав, а д-р А.Рудницький, який мав платити мені, як співавторові, навіть листом не обізветься...»* [10] Творча співпраця, якої бажав Леонід Полтава і про яку писав Рудницькому: *«Хотів би не лише «Княгиню Ольгу» – «Стрибожжх дітей» з Вами написати, а й «Землю обітовану», і легку веселу оперету з життя тут, у Америці, словом, багато чого хотів би зробити, бо для поета чи письменника співпраця з композитором Вашого масштабу – це щастя»* [7] стає неможливою через нерозв'язане фінансове питання. Працівники хору «Козбзар» намагаються примирити митців і відновити їх творчий дует, але жодна з конфліктуючих сторін не бажає поступитися. *«Дякую Вам, ВШ Пані І. Льницькій, д-рові Р. Косеві і Дружям із Співочого Товариства «Кобзар» у Філадельфії [...] за Вашу добру волю налагодити між д-ром Антоном Рудницьким творчу співпрацю, що була раніше і яка, хотів би вірити, дала б децю нашій культурі. На жаль, за цих обставин наша співпраця не можлива: Д-р А. Рудницький був у редакції «Свободи», де я працюю, заробляючи на хліб, у понеділок 5-го жовтня 1970 р. Він підійшов до всіх і привітався зі мною теж та сказав: «Я запрошую Вас увійти до складу Комітету для відзначення ювілею д-ра А. Рудницького». Я відповів, що з приємністю, але перед тим ми повинні поладити дві справи: справу моральної кривди і матеріального боргу. На це д-р А.Р. сказав, що він «не змінився» і що не бачить підстав, щоб я змінювався. Тоді я був змушений сказати: «Прочитайте, пане Докторе, Вашу довгу статтю-подяку в «Свободі» після вистав опери «АЯ» та й побачите, як Ви поступили із Вашим щирим співпрацівником-лібретистом», а крім того, «Ви повинні мені і моїй родині гроші за перші 5 вистав «Анни Ярославни», як авторові лібретта»»: «Ось чому я не можу увійти до Комітету, а за запрошення дякую». На цім і скінчилась наша розмова в редакції, що відбулась під час обідньої перерви і без інших*

присутніх». [9] Більш різко відзивається Полтава про Рудницького у листі до Вітошинської-Наумович, і, що важливо, зазначає про зміни, які були внесені до лібрето попри волю автора: «Але композитор – чоловік надто вибіткий, впертий. Поїв усі груші на усіх вербах і .т.д. хоча талановитий. Між нами це, звісно, він мене змусив до того «ножа» в Реймсі, якого й не було, слава Богу. в історії, багато дечого довелося змінити. На жаль, немає грошей, щоб надрукувати першу редакцію лібретто. Ви тоді може б менше дивувались таким «ходам», як є в цьому, що опубліковане. Але Бог з ним, то вже «історія»» [8]; «на жаль з д-р А. Рудн. ми «розійшлись»: він не захотів зі мною розрахуватись за вистави опери «АЯ» так, як домовлялись, а навіть робив прикроці, щоб я не дістав квитка на виставу/не кажучи вже про мою дружину!/. щоб не одержав франц. програми з Монтреалю і .т.д То людина дуже самолюбна і грошлюбна – і тепер ми з ним не співпрацюєм...» [8]. Як бачимо, епізод з опери, де Боярин кидається з ножом на Короля, не був обумовлений історично, і так само був відсутній у планах автора лібрето. Додати цей епізод у лібрето Леоніда Полтаву спонукав Рудницький, і, як бачимо з вищенаведеного уривку листа – це була не єдина зміна, яку Леонід Полтава змушений був внести у свій твір попри власну волю. Співставлення початкового і остаточного варіантів лібрето до опери «Анна Ярославна» є важливим для дослідження творчості Леоніда Полтави і потребує подальшого детальнішого розгляду.

Отже, у роботі ми дослідили епістолярій Леоніда Полтави, зосередившись на листуванні, пов'язаному з лібрето «Анна Ярославна» та однойменною оперою за цим лібрето. Сьогодні опера «Анна Ярославна» періодично помилково приписується лише Антону Рудницькому, при цьому ігнорується безпосередня участь Леоніда Полтави у її створенні.

Дослідження епістолярію показує, що проблеми з авторством виникли маже відразу після написання твору. Антон Рудницький відмовився платити гонорари за лібрето, а згодом і того більше – змусив змінити місцями твір, не зважаючи на волю автора. Леонід Полтава гаряче переживав через нездатність вплинути на долю опери, а також нечесне привласнення гонорару за неї. Більш того, письменник навіть хотів надрукувати першу, не виправлену Рудницьким редакцію свого лібрето, проте не зміг цього зробити за браком коштів.

Леонід Полтава брав активну участь у житті діаспори. Він був захоплений постаттю Анни Ярославни, переписувався з Роже Галлю, автором книги про французьку королеву, Л. Вітошинською-Наумович, українською громадською діячкою, письменницею, журналісткою і перекладачкою. Окрім цього, активно підтримував Комітет Вшанування Пам'яті Анни Ярославни (КУ-ПАЯ), до якого входив разом з дружиною.

Опера за лібрето Леоніда Полтави викликала чималий резонанс на початку 1970-х. Письменник листувалися з її приводу з українською діаспорою не лише зі Сполучених Штатів та Канади (де опера підштовхнула громадськість до створення КУПАЯ), а й з Франції. Конфлікт між письменником Л. Полтавою та композитором А. Рудницьким призвів до часткового забуття справжнього авторства цього твору.

Необхідне подальше дослідження лібрето до опери «Анна Ярославна», яке включало б у себе текстологічне дослідження чернеток автора з метою відновити текст, який відповідає волі автора.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Анна Ярославна [Електронний джерело] // Энциклопедический словарь. 2009. – Режим доступа: <http://dic.academic.ru/>
2. Антін Рудницький – композитор опери Анна Ярославна. // Свобода. – № 86. – С. 3.
3. Григорієв Ю. Слово про автора // Ю. Григорієв / Чи зійде завтра сонце. Повість. – Мюнхен: Дніпрова хвиля, 1955. – С. 5-11.
4. Левадний І. Леонід Полтава – майстер різноманітних жанрів. / І. Левадний. – Нью-Йорк, 1982. – 99 с.
5. Леонід Полтава – автор лібретта опери «Анна Ярославна» // Свобода. – № 86. – С. 3.
6. Лисенко В. Анна Київська та Реймське Євангеліє [Електронне джерело]. / В. Лисенко. – Режим доступу: <http://1000years.uazone.net>
7. Лист Леоніда Полтави до А. Рудницького від 1967, 1.07.1969, Відділ рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН Укаріни, фонд № 3, Одиниця збереження № 244/382 автограф, рукопис, машинопис, друк різний, 8 арк. (2 листи)
8. Лист Леоніда Полтави до Л. Вітошинської-Наумович від 17.09-31.10.1970. Відділ рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН Укаріни, фонд № 3, Одиниця збереження № 244/354, копія машинопису, 5 арк (3 листи).
9. Лист Леоніда Полтави до Левицького від 10.07.1970, Відділ рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН Укаріни, фонд № 3, Одиниця збереження № 244/370 авт., коп маш, 1 арк.
10. Лист Леоніда Полтави до М.М. Аркаса від 13.08.1969-28.11.1969, Відділ рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН Укаріни, фонд № 3, Одиниця збереження № 244/346 б.д. авторизований машинопис, різний, 7 арк. (7 листів)
11. Лист Леоніда Полтави до о. Р.Галлю від 17.05.1969-24.03.1971, Відділ рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН Укаріни, фонд № 3, Одиниця збереження № 244/358 автограф, копія авт, 7 арк. (4 листи)
12. Лист Леоніда Полтави до Потішків від 17.03.1962, Відділ рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН Укаріни, фонд № 3, Одиниця збереження № 244/355, копія машинопису, 3 арк.

13. Луняк Є. Анна Ярославна як об'єкт історичних досліджень і персонаж художніх творів [Електронне джерело]. / Є. Луняк. – Режим доступу: <http://www.myslenedrevo.com.ua/>

14. Луняк Є. Анна Ярославна: деміфологізація образу. Електронне джерело]. / Є. Луняк. – Режим доступу: <http://ir.nmu.org.ua/>

15. Мацько В. Пріоритетні жанрові модули в діаспорній прозі ХХ століття / Мацько В. // Українська еміграційна проза ХХ століття. – Хмельницький: ПП Дерепа І.Ж., 2009. – С. 117-275.

16. Науменко Н. «Якби знайшлась неопалима книга...» (Новела Леоніда Полтави «У вишневій країні» як художній погляд на новітню історіографію України) / Н. Науменко. // Дивослово. – 2001. – № 11.

17. Полтава Л. Анна Ярославна; лібретто до опери на три дії в 5-х відслонах. Музика А. Рудницького. / Л. Полтава. – Вид. «Свобода», Джерзи Ситі, 1969, – 18 с.

18. Рудницький А. Як творилася і підготовлялася до вистави опера «Анна Ярославна» / А.Рудницький // Свобода. – №86. – С. – 3, 5.

19. Юрченко В. А хто ж автор лібретта «Анна Ярославна»? / В. Юрченко // Свобода. – № 170. – С. – 2.

Стаття надійшла до редакції 28.10.13.

Кондратьєва С., студ.,
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка

Либретто Леоніда Полтави «Анна Ярославна» в контексте авторского епистолярня

В статтє исследується переписка Леоніда Полтави по поводу оперы «Анна Ярославна» и либретто к ней. Раскрывается проблема с авторством либретто и деятельность Леоніда области в составе КЧПА (Комитет Чествование Памяти Анны Ярославны).

Ключевые слова: Леонид Полтава, либретто, переписка, Анна Ярославна.

Kondratieva S., stud.,
Institute of Philology, Taras Shevtchenko National University of Kyiv

Libretto by leonid poltava «anne of kiev» in the context of the author's epistolary

The article examines the correspondence Leonid Poltava about the libretto “Anna Yaroslavna” and the opera for it. Reveals a problem with the authorship of the libretto and activities Leonid Poltava in the CHMAY (Committee of honor memory of Anna Yaroslavna).

Keywords: Leonid Poltava, librettos, correspondence, Anna Yaroslavna.